

Ἡ πρώτη ἐφέτος συναυλία ἐδόθη ὑπὸ τοῦ παρεπιδημούντος Ρουμάνου βαρυτόνου κ. Θεοδωρέσκο εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον. Ἐψάλε μὲ τὴν ἠχηρὰν καὶ ἡσυχιμένην φωνὴν του «Παλιμάτσος», «Ταγκάουζε», «Δὸν Κάρολο», «Ἀμλετ» καὶ τοῦ Μπετόβεν τὸ ἄσμα «in questa tomba». Ἀλλ' ἰδιαίτερός ἤρπεν εἰς τὴν μονωδιάν «Nemico della patria» τοῦ «Ἀνδρέου Σενιέ» ἣν καὶ ἐπανέλαβε, καὶ εἰς τὴν Τζοκόνταν (Ο πομπimento). Ἡ κ. Κυπαρίσση ἔψαλε τὴν «Λουίζαν» τοῦ Σαρπαντιέ καὶ τὴν «Ἀνθοστεφάνωτην» τοῦ Λαμπιλέτ. Τὸ τελευταῖον αὐτὸ τραγούδι, τὸ γνωστὸν διὰ τὴν ἐλληνικότητά του, ἐτραγουδῆσε πολὺ καλὰ, ἀναγκασθεῖσα νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ.

— Ἡ δεσπ. Ἀλεξάνδρα Δημητρακοπούλου, ἡ μουσικὴ contralta φωνὴ μὲ μίαν ἐκπλήσσουν ἐκτασιν, ἀριστοῦχος καὶ μεταλλιοῦχος τοῦ Ὁδείου, ἀναβληθείσης τῆς ἐμφανίσεώς της εἰς τὸν Μουσικὸν θίασον, ἔδωσε συναυλίαν εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον, ἣτις ἀπετέλεσε καὶ τὴν πρώτην ἐφέτος κοσμικὴν συγκέντρωσιν. Ἡ νέα ἐμφάνισίς της, μετὰ τὴν πρώτην δειλὴν πρό τινων μηνῶν, ἦτο ζωηροτέρα. Ἦτο τώρα ἐκφραστικωτέρα, μετέλευθεριαν, μὲ κάποιαν πεποιθισιν, μὲ ἀπόπειραν ἡθοποιῆσαι. Τὸ τάλαντόν της, ἐκ τῶν σπανίων, ἤρξατο ἐξελισσόμενον μὲ βεβαιότητα προόδου σημαντικῆς. Τὸ πρόγραμμα δυσκολώτατον, μὲ ἓνα γενικὸν τόνον ἡρέμου πάθους καὶ λυρισμοῦ ἐξετελέσθη μὲ ἀκρίβειαν καὶ αἰσθημῇ. Ἦρχισε μὲ δύο μυστικοπαθεῖ ἄσματα, τὴν «Προσεχὴν» τοῦ Μπετόβεν καὶ τὴν μονωδιάν τοῦ Γολγυθᾶ ἐκ τοῦ Πάθους τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Μπαχ. Ἐτραγουδῆσαν κατόπιν - πολὺ καλλίτερα - τὴν μεγάλην μονωδιάν ἐκ τοῦ «Ορφῆος» τοῦ Γλὺκ καὶ ἀπὸ τὴν «Τζοκόνταν» τοῦ Πονγκέλλι, συνοδευθείσας ἀπὸ τὸν «Μαγευμένον αὐλὸν» τοῦ Μότσαρτ, ὃν καὶ ἄλλοτε ἠκούσαμεν, ἀλλ' ἦδη διαφορετικῇ. Εἰς τὰ δύο τραγῳδίαι τῆς συναρπαστικῆς Κάριεν ἔδειξε τέχνην καὶ ἐκφρασιν, ἐφ' ὅδῃ ἱκανὰ διὰ τὴν σκηνήν, εἰς ἣν θλὶ διαπρέψῃ, ἔλιν συστηματικῶς ἐπιδοθῇ εἰς αὐτήν. Ἐν cantabile ἐξηγμένην ἐκ τῆς δυωδίας ἀπὸ τὸν «Σαμψῶνα καὶ Δαυιδᾶν» τοῦ Σαίν-Σαέν καὶ ἐν ρωμαντικῶν τραγουδῶν τῆς Χολμές τὸ «Ἡλιοβασιλευμενα» ἐξετελέσθησαν ἀριετὰ καλὰ.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἄσμα τεθὲν εἰς τὸ τέλος ἐπεφύλασσε νὰ ἀφήσῃ τὰς ζωηροτέρας ἐντυπώσεις. Ὡς κορωνίς δὲ αὐτοῦ ὑπῆρξε τὸ «Θαῦμα», μπαλάντα τοῦ κ. Καλομοίρη, ἰδιόρρυθμὸς καὶ ἐκφραστικῇ, γραφεῖσαι ἐπὶ τῇ ἀναρρώσει τοῦ λατρευτοῦ βασιλέως μῆς, ἐπὶ στίχων τοῦ κ. Ν. Παπαγεωργίου. Εἶνε παραστατικώτατον καὶ πένθιμον εἰς τὴν ἐκφρασιν τῆς ὁδύνης, τελειώνει δὲ μὲ τὴν θριαμβευτικὴν νίκην τοῦ νεωτέρου Διγενῆ Ἀκρίτα. Ἐξετελέσθη, συνοδεύοντος τοῦ συνθέτου, μετὰ πολλῆς τέχνης, προσεκάλεσε δὲ ὑπὲρ τοῦ παρισταμένου καὶ δακρυόντος Βασιλέως Κωνσταντίνου ὅλος ἐξαιρετικῶς καὶ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις· εἰς αὗς ἐξερχόγη τὸ ἀκροατήριον ὄρθιον ἐπευφημούν τὸν διασωθέντα Ἀνακτα. Ἡ συναυλία ἐτελείωσε μὲ τὴν παιγνιδίω «Μπαγιαντέρα» καὶ τὸ «Μανδύλι» τοῦ κ. Σακελλαρίδου, γραφὲν ἐπὶ τοῦ μυτίου τοῦ συρτοῦ χοροῦ.

Ὁ κ. Εὐσταθίου μὲ τὴν λεπτὴν ἐκτέλεσιν δύο μικρῶν ρωμαντικῶν τεμαχίων συνεπλήρωσε τὸν ἀρμονικὸν τόνον τῆς συναυλίας. Ὑπέρτερος ὅμως ἀνεδειχθῇ εἰς δύο πολὺ καλὰς συνθέσεις τοῦ κ. Λιάλιου τὸ «Νανούρισμα» καὶ τὴν πλήρη μεταπτώσεων «Ballade», Γλὺκ καὶ

καὶ τὰ δύο—ἰδίως τὸ πρῶτον, ἀραχνούφαντον—γέμματα πάθος καὶ λυρισμόν. Ὁ Πατρινὸς βιολιστὴς ἀπέδωκε μὲ στοργὴν τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ Πατρινοῦ συνθέτου.

— Ἐφονεύθη μαχόμενος ὁ νεαρὸς Γάλλος καθηγητὴς καὶ φιλόσοφος Ἰωάννης Φλοράνς, ὁπαδὸς τοῦ Μπεργσον. Συνειργάζετο συχνότατα εἰς πλείστα φιλολογικὰ περιοδικὰ.

— Τὸ ὑπουργεῖον τῆς παιδείας ἐν Αὐστρίᾳ ἀπεφάσισε νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βιέννης τὴν σπουδὴν τῆς βουλγαρικῆς καὶ τουρκικῆς γλώσσης, διδομένης ταυτοχρόνως μεγάλῃς ὠδήσεως εἰς τὴν σπουδὴν τῆς τουρκοταταρικῆς φιλολογίας διὰ τακτικῶν διαλέξεων.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἦρχισεν ἐν Γαρδικῷ, παρὰ τὴν Αἰμίαν, ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς ἀρχαίας Κρεμαστῆς Λαρίσης ἀνασκαφή.

Ἀφορμὴν εἰς ταύτην ἔδωκεν ἡ τυχαία εὐρεσις ὑπὸ ἰδιωτῶν μικρῶν μαρμαρίων ἀγαλματίων, ὧν δύο τῆς Ἀρτέμιδος. Ὁ ἀνασκάπτων ἐφόρος ἐδρίσκειται ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ μικροῦ ἱεροῦ τῆς Ἀρτέμιδος, εὗρε δὲ νέα τεμάχια ἄλλων μικρῶν ἀγαλματίων, ἐξ ὧν σπουδαιότερον κεφαλή κορασίδος, πηλινὰ τινα εἰδώλια καὶ ἐπιγραφὴν τοῦ 3ου π. Χ. αἰῶνος, μνημονεύουσαν ἀνάθημα γενόμενον εἰς τὴν Ἀγαθὴν θεόν.

— Διεκόπησαν αἱ ἐν Θήβαις ἀνασκαφαὶ τῶν ἀρχαίων λευγῶν τῆς πόλεως ταύτης.

Ἡ ἐφετερὴ ἀνασκαφή συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὸν καθορισμὸν διαφόρων ἀμφισβητουμένων σημείων τῆς τοπογραφίας τῶν ἀρχαίων Θηβῶν, ἀνευρέθη δὲ κατ' αὐτὰς καὶ ἀπεκαλύφθη τμήμα τοῦ παναρχαίου τείχους, ὅπερ ἀποδίδεται εἰς τὸν Ζήθον καὶ τὸν Ἀμφίωνα.

— Ἐξω τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, πέραν τῶν Προτίδων πυλῶν, ἐπὶ τῆς εἰς Χαλκίδα ἀγορῆς λεωφόρου, ἀνευρέθη μέγας τύμβος περιέχων θολωτὸν τάφον, σιλημένον δυστυχῶς, ἐπὶ τοῦ τόπου ἐνθα, κατὰ τὸν Πανσαρίαν, θὰ ἔκειτο καὶ ὁ τύμβος τοῦ Τυδέως.

— Ἐν Σαλαμῖνι, εἰς θέσιν Ἀίθια, εὗρέθησαν τυχαίως εἰς βάθος ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μέτρον δύο τὰφοι καὶναιόμενοι ὑπὸ πλακῶν. Ἐκ τῶν ἐπιτυρβίων τούτων πλακῶν, ἀνηκουσῶν εἰς τὸν Δ'. αἰῶνα, πέντε φέρονται ἀναγλύφους παραστάσεις. Ἡ πρώτη παριστᾷ δύο ὁπλίτας ἐνόπλιους μὲ τὰ ὄνόματα Χαυρέδημος—Ανκίας, ἡ δευτέρα γέροντα καθήμενον καὶ δεξιούμενον νεανίαν ἱσταμένον, μὲ τὰ ὄνόματα Ἰπτόμαχος καὶ Καλλίας, ἡ τρίτη ἔχουσα σχῆμα στήλης μετ' ἀετώματος καὶ κίωνος εἰκονίζει γυναῖκα καθημένην καὶ δεξιᾷ νεάνιδά ἱσταμένην, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν Φίλων. Ἡ τετάρτη παριστᾷ γυναῖκα καθημένην φέρουσαν καλὴν πτεράν καὶ ἡ πέμπτη, ἣτις ἀνήκει ἴσως εἰς νεωτέραν ἐποχὴν εἰκονίζει νεανίαν ἐν μέσῳ κίωνων, ἐνθ' ἡ δεξιὰ του ἐπακουμβᾷ ἐπὶ ἐνὸς Ἑρμοῦ.

Αἱ πλάκες μετεφέρθησαν εἰς τὸ Μουσεῖον Πειραιῶς.

— Ἐν συνεδρίᾳ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πολέμητος Νικολάου, ἀπεφασίσθη ἡ περισυλλογὴ τῶν ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον ἐγκατεσπαρμένων Χριστιανικῶν ἔργων, τῶν καταγραφέντων κατὰ τὴν τελευταίαν περιόδον τοῦ διευθυντοῦ κ. Ἀδαμαντίου. Ἐπίσης θὰ περισυλλεχθῶσι τὰ ἐν Κορίνθῳ καὶ Χαλκίδι Βυζαντινὰ γλυπτὰ ἔργα, ἠγορασθῆσαν δὲ διάφορα ποιήτης τεχντορίας Βυζ. ἀντικείμενα.